

Nela Rywíková

Děti hněvu

287 s., váz., 299 Kč
ISBN 978-80-7491-561-1

Vychází 17. června 2016

**Předprodej e-knihy 10.—17. června u našich partnerů
na Palmknihy.cz, eReading.cz a Kosmas.cz**

O autorce

Nela Rywíková (nar. 1979) pochází z Ostravy, po studiu konzervátorství a restaurátorství na brněnské Vyšší odborné škole uměleckých řemesel se usadila v Brně. Pět let pracovala jako restaurátorka a konzervátorka v Ústavu archeologické památkové péče, působila také jako pedagožka na Vyšší odborné škole uměleckých řemesel a produkční ve vydavatelství. V současné době žije a pracuje v Ostravě. *Děti hněvu* jsou její druhou knihou, prvotina *Dům číslo 6* vyšla v nakladatelství Host v roce 2013.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Děti hněvu* najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1146>

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Příběh s detektivní zápletkou zavádí čtenáře do neutěšeného prostředí ostravské periferie, kde je nalezeno tělo zavražděného muže. Ačkoli první stopy policejního vyšetřování vedou téměř neomylně k místnímu podivínovi, vyšetřovatelé začínají postupně rozkrývat složité spletenou síť mezi lidmi ze zcela odlišných společenských vrstev. Na jedné straně tak stojí novodobá „elita“ v podobě podnikatele Daniela Gavly a političky Jany Bittnerové, proti nim pak gambler Pavel se svou sestrou a otcem. Přestože by se mohlo zdát, že jediným pojítkem mezi těmito postavami je více či méně zdařilé balancování na hraně zákona, čtenář brzy začíná tušit, že je spojuje daleko víc. Příběh je navíc obohacen o vyprávěcí linii sahající až do předválečných časů a odkrývající nejen pozadí detektivní zápletky, ale především to, jak snadno se člověk stává obětí hněvu, dějinných událostí i promlčené spravedlnosti.

Ohlasy

Děti hněvu potvrzují kvality autorčina debutu. Opět ostravské prostředí, jen sociální spektrum postav je bohatší a zločin více makabrozní. A stejně jako Dům číslo 6 jsem Děti hněvu přečetl s chutí a zájmem. Je to detektivka, v níž nejde jen o řešení zločinu, ale ob stojí i jako román ze současnosti. Osobně považuji Nelu Rywиковou za jednu z nejzajímavějších tuzemských žánrových autorek. Česká detektivka by s ní rozhodně měla do budoucna počítat.

Michal Sýkora, autor detektivek

Drsné, surové a nádherně pesimistické. Postavy ve vás vyvolají depresi a beznaděj. Děti hněvu, to je exkurze do pekla. Nela Rywиковá uchopila temnou duši severské detektivky a přenesla ji na ostravskou periferii. Zdá se, že se zrodil nový talent české krimi.

Veronika Černucká, autorka detektivek

— — — — —
Opuštěné hradlo ostravského Přívozu, zohavená mrtvola a hněv. Koho a proč? Mohou vůbec Turková a Vejnar odhalit pravého viníka? Proniknout až k nejhlubším kořenům hrůzné vraždy? Rozplést složitou síť vazeb vlivných podnikatelů i sociálně vyloučených? Strhující detektivní příběh Nely Rywиковé odhaluje, že kořeny hněvu, strachu a bolesti sahají často hlouběji, než si mnozí z nás myslí.
— — — — —

Rozhovor s autorkou

„Ještě v půlce knihy jsem přemýšlela, kdo bude vrah“

Po vaší prvotině *Dům číslo 6* vychází volné pokračování s detektivem Vejnařem a Ostravou v hlavní roli. Na jaký příběh se čtenáři mohou těšit tentokrát?

V porovnání s předchozí knihou se jedná o žánrově trochu „čistší“ detektivku. Příběh je jednoduchý. Na začátku jedna zohavená mrtvola, několik postav z různých společenských vrstev, každá z nich je nějakým způsobem do vraždy zapletena a je úplně jedno, že jedni patří k novodobé elitě a druzí ke spodině. Každý má máslo na hlavě. Dalo by se ale říct, že skutečnou obětí je vlastně někdo úplně jiný, což se ukáže v těch dějových pasážích, ve kterých se vracím do minulosti.

Do vyšetřování případu zasáhne i nová policejní posila, důsledná majorka Turková. Jaký bude mít vliv na fungování týmu oddělení vražd a vztahy mezi kolegy?

Chtěla jsem se více přiblížit reálnému způsobu vyšetřování, proto jsem rozšířila vyšetřovací tým o další postavy. Na postavě majorky jsem se pokusila popsat, jak se asi cítí žena v ryze mužském a vysoce konkurenčním prostředí, jak to ovlivňuje její myšlení. Vztahy mezi kolegy její nástup na

oddělení vražd nijak zvlášť nezmění. Mužský kolektiv na ni pohlíží s nedůvěrou a ona má potřebu dokázat jim i sobě, že má na to, být skvělou policistkou.

Bylo pro vás psaní druhé knihy jednodušší, nebo naopak těžší než psaní té první?

Obě se mi psaly lehce. Považuji se spíše za intuitivního autora. Příběh mám v hlavě načrtnutý jen v hrubých rysech, nijak zvlášť ho dopředu nepromýšlím, prostě mi vzniká pod rukama, a to mě na psaní nejvíc baví. Je to hra. Ještě v půlce knihy jsem přemýšlela, kdo nakonec bude vrah. Hraji si s postavami a pak z toho něco vznikne. Nejtěžší je pak rukopis „očesat“, upravit, vyhodit nesmysly, doladit logiku příběhu. Po odevzdání do nakladatelství následně zjišťuji, kolik má text ještě nedostatků, a znovu upravuji, škrtám, přepisuji, a to, přiznávám, je už o dost méně zábavné, ale bohužel nezbytné. Bez redaktora, který má na rozdíl ode mě od knihy odstup, by to nešlo.

Příběh jste opět zasadila do své rodné Ostravy. V románu *Dům číslo 6* bylo prostředí města jedním z podstatných rysů knihy, najdeme výraznou ostravskou atmosféru i v nové detektivce?

V předchozí knize jsem vytvořila uzavřený mikrokosmos. Tentokrát prostředí není tak charakteristické a určující. Ostravský Přívoz, kde se děj odehrává, je pro mě ale fascinující díky své historii. Před válkou zde bydleli převážně Židé, po válce Romové, dnes je to čtvrť plná ubytoven, sociálně vyloučených lokalit, brownfieldů. I nechvalně známé přednádraží se nachází v Přívozu, přitom o pár ulic dál je řada výstavních secesních domů, v bočních ulicích jsou pak domky se zahrádkami, vedle zbytky fabriky a tovární vily, činžáky... Já bydlím na sídlišti vedle Přívozu, takže mám tuto část města docela zmapovanou, ačkoli některým ulicím se raději vyhýbám. Postavy mé knihy jsou typickými obyvateli téhle čtvrti.

V zahraničí je krimi literatura rozlišována geograficky, například populární severské detektivky jsou pojmem samy o sobě. Cítíte i vy neodmyslitelné autorské sepětí s Ostravou?

Asi ano. Ostrava má svého genia loci a mě prostě baví.

Máte konkrétní autorské vzory, ovlivnil vás svým psaním nějaký spisovatel?

Nedá se říct, že by mě někdo nějak ovlivnil, protože i kdybych se tisíckrát snažila napodobit něčí styl, nejde to, každý má své limity. Prostě píšu, jak umím. Pokud jsou zde nějaké paralely, nedělám to vědomě. Nekalkuluji, neříkám si, napíšu to tak a tak, bude to pro čtenáře zajímavější, bude to jako v severské detektivce. Je to mnohem prostší. Napadne mě nějaký příběh a píšu, protože mě to baví, a jen doufám, že to bude bavit i čtenáře.

Jaké knihy vás v poslední době zaujaly?

Naposledy jsem si přečetla trilogii Petera Maye a říkala si, že tohle je perfektní. Příběh neměl z mého pohledu chybu, bylo to promyšlené do posledního detailu, nenašla jsem tam jedinou zbytečnou větu. Všechno do sebe geniálně zapadalo. Mons Kallentoft má zase brilantní vypravěčský styl. Nenapodobitelný. Detektivky čtu čistě ze čtenářského požitku, nehledám v nich inspiraci. Inspirace přichází sama a nečekaně při čtení úplně jiných knížek. Třeba u knihy *Muž jako evoluční inovace*.